

Miért vagyok udvarias a bunkó pénztárossal?

2025 november 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Egyedül nem lehetsz polgár. Ahhoz, hogy polgár legyél, kell köréd egy polgári világ.

Van itt szemben egy kis csemegebolt, ahová naponta lejárok. Nem lenne erre szükség, simán megvehetném

egyszerre a heti vagy a többnapos adagot, de szeretek végigmenni a kis utcán, elhaladni a kerítések mellett, és bemenni az üzletbe. Nemcsak a kisvárosias hangulatban élvezettel tapicskoló Krúdy-rajongásom miatt, hanem szimpla és önz? materialista számításból. Amíg kutyagolok, teszem egymás után a lábam, addig se a gép el?tt ülök, és mind a szemnek, mind a gerincnek jót tesz ez a sétafika.

Nemcsak kedvenc kisboltom van ám, hanem kedvenc eladóm is. Nem, dehogy szimpatikus. Fészkes fenét! Egyáltalán nem az. Már megjelenésre se, jó nagy bibircsók van az állán – remélem, nem kapok emiatt a testszégyenítés miatt rosszpontot a bibircsókvéd?k országos szervezetét?l –, de az még hagyján, a természete a legtaszítóbb.

Bunkó. Ez a legjobb kifejezés erre. Bunkó a fickó és kész.

Állok oda elé kérni a virslit, az el?ttem lév?t már kiszolgálta, most már jönnék én, mire lecsapja a keszty?t, s hátramegy. Gondoltam, biztos dolga van, elintéz, szervez, orrot fúj, árut pakol, akármi, bármi lehet, ami hosszú perceken át tart, mert piszok sok id? telik el, és sehol. Várok türelemmel, a lábam olykor dobog, mögöttem gy?lik a jónép, majd megunom, s kicsit arrébb állok, ahonnan belátni hátulra. Beszélget, kérem. Igen, ott áll, s tereferél.

Nagy elvárásaim vannak, ha azt gondolom, hogy a bolti eladó, ha otthagyja a vásárlót hosszabb id?re, akkor el?tte odavakkantsa, hogy bocsánat, mindjárt jövök? Hogy valamit megindokoljon annak az embernek, aki miatt elvileg maga a szolgáltatás létezik és akib?l ? mégiscsak él?

De amúgy ezt senki nem teszi meg. Ha a busz áll a megállóban és jó ideje nem indul, a vezet? se mond semmit. Nem közli, hogy pillanat, pár perc és indulunk, csak ez és ez van. Majd mi észrevesszük. A postás – erre már rájöttem –, ha csomagot vagy küldeményt kézbesít, már eleve úgy indul el, hogy szépen kitölti a cetlit, miszerint a címzettet nem találta otthon, bedobálja a levélszekrénybe, azt annyi. Bolond lesz ? felliftezni három emeletet.

Velem ez rendszeresen megesik, és mivel otthon ülök és írok – mint ahogy most is –, nagyon is jól tudom, hogy meg se próbálja, hogy becsöngessen hozzám és a kezembe nyomja. Legutóbb a postán egy fontos iratomat kavarták el, hiába lobogtattam az értesít?t, nem találták, és azóta sincs meg. Hogy ebb?l esetleg károm van, az nem rájuk tartozik, a feladási díjat kifizetik a feladónak.

Kérdés: Vajon miért van az, hogy ma a buszsof?rt?l a futáron át a bolti eladóig mindenki azt gondolja, hogy a f?nököm? Hogy a f?nököm, a felettesem, és ? tesz szívességet.

Vissza az eladóhoz. Ott tartottam, hogy bunkó. A történet folytatása amúgy nem túl érdekes, id? után el?került, semmi elnézést, és simán odaveti tegezve: Na, mit kérsz?

És a történet innent?l lesz érdekes! (Dobpergés indul.)

Én erre nem azt mondom neki, hogy: „Kösz, hogy el?kerültél, tíz perce várok, és ki engedte, hogy tegezz?”

Csudát, ez uncsi és megszokott.

„Üdvözlöm, uram! Nagyon szép napunk van. Kérem, abból a császárszalonnából vágjon le nekem egy szép szeletet, ha megtenné.” Ezt mondom neki.

És ? levág, továbbra is flegma, de látszik, hogy nem érti. Ami azért szempont. És ez jó. Ennek örülök. Amit az ember nem ért, azon – jó esetben – el szokott gondolkodni. És ha elgondolkodik, talán van egy icipici esély arra, hogy megváltozik.

Megyek kifelé, a pénztárosn? is flegma, én hangosan köszönök, köszönöm, a viszontlátásra, majd kilépek, és vihogok. Mert ez egy jó sztendap. Élvezem.

Mostanában ebb?l ?zök sportot.

„Hogy szolgál a kedves egészsége?” Kérdem a barátságtalan áruházi eladótól. Az eladótól, akit egyáltalán nem érdekel, hogy felt?n?en nem találok valamit, de füle botját se mozgatja.

Mondjuk, ha túl odajönnek az se jó. Mármint ha a nyakadba lihegnek, és nem tudsz kett?t lépni háborítatlanul. Segíthetek? És a nyakadon érzed a leheletét. Ha kell valami, majd szólok. Bár lehet, hozzá kell majd fordulnom, mert nadrágot szeretnék venni, és nem tudom, melyik a férfi és melyik a n?i. A szakadás meg nem útmutató, az univerzális, mint a letegezés.

Sosincs egészséges középút.

„Parancsoljon, uram, csak ön után!" Ezt mondtam egy fickónak, aki a villamosmegállóban vállal belém öklelt. Majd még hozzáf?ztem: „Az id?járás, hm, meglehet?s."

Ezt ?zöm élvezettel. Az ellen?rrel, az eladóval, a pénztárossal, a buszsof?rrel meg az ügyintéz?vel. „Szép id?nk van, nemde bár?" Legutóbb ezt mondtam mosolyogva a díjbeszed? vállalat emberének. Direkt vagyok udvarias. Ez egyfajta lázadás. Fricska. Egy ízben az önkormányzatnál az ügyintéz? a papírt elrontotta, s a következ?t mondtam neki. „Elnézését kérem, tudom, én vagyok a hibás."

Nem könny? ez, elismerem. A bátrak és elhivatottak sportja.

Ugyanis egyedül nem lehetsz polgár. Ahhoz, hogy polgár legyél, kell köréd egy polgári világ.

Egyedül nem megy. Egyedül nem lehetsz család. Nem lehetsz h?s. De nem lehetsz polgár se.

És én polgár vagyok. Ebben hiszek, ez az önazonosságom, ezt az életformát szeretném élni, de nem lehet, mert nem engedi a világ. Pedig munkát teszek bele. Ám a 4-es, 6-os valósága szembemegy vele. A közösségi média valósága szembemegy vele. A kommentek és a TikTok szembemegy vele. Az influenszerek és a progresszió szembemegy vele. A pénztárosn?, az ügyintéz? meg a felvágottas pultos valósága szembemegy vele.

Az meg mégsem járható út egy életen át, hogy ha egyedül érzed magad, akkor leveszel a polcról egy Kosztolányi-kötetet, és elolvasol egy Esti Kornélt. Normális az, hogy az ember, ha hozzá hasonlókkal akar találkozni, akkor kénytelen barátkozás céljából kivillamosozni a Fiumei úti sírkertbe? Lehet barátkozni egy temet?ben? Annyi kérdésem lenne, de nem válaszolnak.

„Örülök, hogy látom, szép ez a mai reggel!" – mondom az illet?nek, aki a kukákat tologatja a ház el?tt, és minden bizonnyal valóban szép, ? is úgy érezheti, hisz visszaköszönt. Tudniillik a jelenben az a módi, hogy nem, hogy valaki nem köszön, hanem nem köszön vissza.

Nem szeretem a diplomás g?göt, de egyvalami van, ami ennél is rosszabb. A tanulatlan ember g?gje.

Bezzeg régen jobb volt! Ezt gyakran szokták mondani, közhely is, de jelen esetben igaz.

Beatrix Potter korában könnyen voltál polgár. A szabó, a kalauz, a szomszéd, a rend?r, a postás kisasszony, s az egész univerzum az volt, könyveivel, sajtójával, és pletykáival együtt.

Mennyivel nehezebb ma!

A szomszédod se polgár. A gyereked tanárja se polgár. Már neki is piercingje van és bekövette Noárt a Facebookon.

Néha persze botlik az ember. Mert emberek vagyunk, gyarlók, és a tömegérzet elkap, nem vonhatod ki magad, f?leg ha rossz napod van, és azt mondod a pénztárosnak, hogy kabbe.

De aztán megrázkódsz és fogytatod. A harcot. Na, ez az igazi ködlovag dolog. Polgárnak lenni a Tesco felvágottas pultja el?tt.

Ha találkozol valakivel, aki szintén így gondolkodik, még ha utálod is, mert pocsék zenét hallgat, vagy ne adj' isten,

iksz éve nem jól szavazott, viselkedj vele úgy, ahogy leírtam. Mert kevesen vagyunk.

A keresztény felebarátiság mintájára hirdessük meg a polgári felebarátiságot.

S ha kedves olvasó nem talál maga mellett egyetlen polgárt se, nos, hát nézzen rám, ajánlom magamat.

Pozsonyi Ádám - www.magyarnemzet.hu

Ajánló